

Deel 4 : Vignemale – Ordesa – Gavarnie

25/07/2007 : Dag 21 : Cauterets – Oulettes de Gaube

Vertrek : 8u30

Aankomst : 13u50

Wandeltijd : 4u05 (+0u40)

Afstand : 15km (+3km)

Klimmen : 1300m (+350m)

Dalen : 50m (+350m)

Voor de eerste keer in tien dagen ontwaakte ik onder een uitgesproken heldere lucht. Het was het begin van een prachtige heldere dag, ook de eerste in tien dagen. De weerberichten gisteren hadden geleerd dat het deze keer niet zo lang zou duren voor we het opnieuw te zien zouden krijgen : voor de komende vijf dagen werd zonnig en droog weer verwacht.

Ik prutste nog wat aan mijn weerbarstige wandelstuk alvorens te vertrekken. In Saint-Jean-Pied-de-Port was ze met smeermiddel behandeld, en nu zorgde dat ervoor dat ik de stok niet helemaal meer vast kon draaien. Als er veel kracht werd opgezet schoof ze in elkaar. Ondanks een uitgebreide behandeling kreeg ik ze niet ontvet.

Rond 8u30 was ik dan uiteindelijk op weg. Alleen, want Joris&Goedele hadden besloten wat uit te slapen en met de bus het stuk naar Pont d'Espagne te doen, dat we gisteren ook al hadden gedaan. Ik liep nog even langs het prachtige oude stationsgebouw en trok er een fototje van. Daarna nam ik in tegenstelling tot gisteren niet de mooie maar vermoeiende GR10-lus, maar liep ik gewoon langs de weg omhoog tot in La Raillère. Ik had er al snel spijt van want een lange rij auto's

volgestouwd met dagjesmensen reed de berg op en een wolk giftige uitlaatgassen hing boven het wegdek.

In La Raillère deed ik m'n fleece al uit en klom nu langs het pad verder naar boven. In het eerste stukje van de klim langs de watervallen stak ik de dagjesmensen massaal voorbij, enkelen waren al in de derde bocht uitgeput wanhopig een lading bananen aan het eten. Na een kwartiertje was ik alle dagjesmensen blijkbaar voorbij want nu liep ik plotseling helemaal alleen naar boven, en ik kwam niemand meer tegen tot Pont d'Espagne. Veel meer dan gisteren genoot ik nu van het natuurlijke spektakel, terwijl het donderende water een soort

verlammende werking had op mijn geest. Rustig klom ik verder en bereikte uiteindelijk rond 10u15 Pont d'Espagne.

Het was prachtig zonnig weer en de dagjesmensen kwamen massaal toegestroomd. Ik wachte op de afgesproken plaats op Joris&Goedele, die in Cauterets de bus van 10u hadden genomen. Ze kwamen uiteindelijk aan rond 10u40 en herenigd wandelden we verder. Op een drafje wandelden we tussen de dagjesmensen omhoog naar het Lac de Gaube, eerst heel steil, daarna uitvlakkend. Boven wachtte een fantastisch mooi meer, met achterin het Vallée de Gaube voor het eerst de noordflank van de Vignemale. De kleine gletsjers onder de Petit Vignemale contrasterend tegen de diepblauwe lucht. Ik was meteen betoverd. We pauzeerden even en liepen daarna met een lange file dagjesmensen mee naar de zuidkant van het meer. Een aansteller was de hele tijd heen en weer aan het lopen langs het meer en ik vond het eigenlijk wel grappig toen hij vlak voor mijn neus eindelijk struikelde over een losse steen en frontaal op zijn bakkes ging.

Aan de zuidkant van het meer zat de tocht van de meeste dagjesmensen er blijkbaar op en we klonnen nu veel rustiger verder richting Vignemale.

Zelden voelde ik me zo aangetrokken tot een berg.

Stuikelend over stenen omdat ik mijn blik niet kon afwenden.

Met ingehouden adem de laatste meters van elk klimmetje langs alweer een mooie waterval voor dat volgende stukje berg dat ik voor het eerste zou zien.

Formidabel zicht bij een klein brugje over de beek op zo'n 1950m. Een waterval, een groene vlakte en daarachter de berg, wat een bivakplek zou dit zijn.

Maar ik wilde dichterbij de berg.

De Petites Oulettes snel doorkruist.

Een marmot die voor

ons over het pad slenterde.

Wat een berg, wat een uitzicht.

Eén van de mooiste stukken van de hele tocht.

We bereikten uiteindelijk rond kwart voor twee de Oulettes de Gaube en liepen een stukje door op de vlakte om zo dicht mogelijk bij de Vignemale te kunnen bivakkeren. Een lange middag in de zon, voor het eerst in een week ofwat. Rond 18u zetten we dan uiteindelijk de tent recht en begonnen we ons potje te koken.

De refuge meden we want het wemelde er van de foute mensen. Enkele ettertjes die blijkbaar met de toelating van de ouders achter een kudde schapen kwamen rennen die hier stonden grazen. Ze bekogelden de dieren zelfs met stenen. Hallucinant dat het minstens een kwartier duurde voor één van de minstens 50 hutgangers, een vrouw van rond de vijftig, hen tot de orde riep en uitpakte met een fenomenastische scheldtirade. Met de tranen in de ogen dropen de ettertjes af. En de ouders? Die keken er maar wat naar. De gevolgen zullen wel volgen, dacht ik bij mezelf, terwijl ik een slecht gevoel had dat ik zelf niet eerder had ingegrepen.

Na het eten begon ik rond 19u15 nog aan de beklimming van een topje dat ik had zien liggen vanop de kampplaats. Tot zo'n 2320m klom ik langs het pad naar de Col des Mulets, daarna ging ik linksop een brede kam waarlangs ik doorklom tot een eerste onopvallend topje op zo'n 2480m. Onderweg kwam ik alweer twee marmotten en een gems tegen. De 350 klimmeters had ik er in twintig minuten opzitten. Onvoorstelbaar hoe conditioneel sterk het lichaam al is na drie weken trekking.

Wat wordt dat na twee maand ???

Van boven had ik een mooi overzicht over een groot deel Valleé de Gaube, met de Oulettes de Gaube en wat verder naar het noorden ook de Petites Oulettes. Het Lac de Gaube zat

van hieruit verborgen achter de bergwanden. De Glacier des Oulettes overschouwde ik vanuit de hoogte, de Vignemale zelf torende nog eindeloos hoog boven mij uit.

Ik telde 17 tentjes nabij de Refuge.

Ik telde ook 24 haarspeldbochten op het pad naar de Hourquette d'Ossoue, de eerste hindernis voor morgenvroeg.

Vandaar gaat het dan verder naar de Petit Vignemale, die nu eindelijk eens de eerste 3000-er van de oversteek moet worden.

De wekker gaat extra vroeg : 6u.

26/07/2007 : Dag 22 : Oulettes de Gaube – Vallée de la Canau

Vertek : 7u00

Aankomst : 15u55

Wandeltijd : 4u55 (+0u45)

Afstand : 12km (+3km)

Klimmen : 1100m (+250m)

Dalen : 1300m (+250m)

Extra bergtoppen : Petit Vignemale (3032m)

Rond 6u opgestaan onder een prachtig heldere hemel. De indrukwekkende noordflank van de Vignemale stond er nog steeds.

Om 6u50 waren we reeds gepakt en gezakt. Nog even water tanken aan de refuge en dan begonnen we aan de lange klim naar de Hourquette d'Ossoue. De eerste zonnestrallen vielen toen net over de top van de Vignemale. We waren als allereerste op weg, nog lang voor de eerste huttengangers.

Ik had goed geteld gisteravond : Precies 24 haarspelden later stonden aan de Lacs d'Arrailé, waarvan eentje nog voor een deel met ijs bedekt was. We pauzeerden even in de frisse ochtendlucht om wat te eten. Enkele mensen die in de hut verbleven kwamen nu met een dagrugzakje voorbij om de Petit Vignemale te gaan beklimmen. Zelf liepen we rond met een gedrocht van zo'n 20kg, vanwege het vele eten dat we nog meezeulden.

Na een kwartiertje pauze klommen we nog rechtdoor traverserend langs de helling langzaam verder naar de col. We liepen nog steeds in de schaduw terwijl de toppen aan de overkant van het dal al baadden in de ochtendzon. Deze klim hield ook een verandering van landschap in : Na enige dagen door het graniet betraden we nu de brede kalksteengordel waarvan het Vignemale-massief de meest westelijke uitbreiding vormt. Deze gordel loopt verder naar de Cirque de Gavarnie en vormt in feite een noordelijk uitbreiding van de veel grotere kalksteenband die begint nabij de Pic d'Orhy en dan aan de Spaanse zijde van de grens doorloopt tot voorbij de Monte Perdido. In tegenstelling tot het spitse graniet waar we de voorbije dagen door hadden gelopen zouden meer afgeronde toppen en opvallend gelaagde toppen nu voor een tijdje het beeld gaan bepalen.

Het was puur genieten op deze klim. Technisch was het heel eenvoudig en het uitzicht op de waanzinnige noordflank van de Vignemale en het Vallée de Gaube was om naar te blijven kijken. Iets na half negen stonden we dan op de col (2734m), waar ik meteen werd overdonderd door het uitzicht naar het oosten, op de toppen van de Cirque de Gavarnie. Dicht onder de col zagen we nu de Refuge Baysellance liggen, de hoogste bemande berghut van de Pyreneeën. We daalden echter niet af, maar verborgen onze rugzakken iets boven de col en begonnen daarna aan de beklimming van de Petit Vignemale (3032m). De weinige andere klimmers (de meesten waren nog bezig met opbreken bij de hutten, en hadden het mooiste van de dag dus alweer gemist) stak ik bijna allemaal voorbij op weg naar de top. Met ingehouden adem toen m'n hoogtemeter de 3000 naderde. Ook voor het eerst in mijn leven! Toen die grens overwonnen was stond ik meteen ook ongeveer op de top.

Fantastisch uitzicht op zowat een kwart van de Pyreneeën.

Veel te veel om op te noemen, maar blikvangers waren de Pic du Midi d'Ossau, die nog net achter de Vignemale vandaan kwam, de piramidale Grand Fache, de machtige Balaitous, de Grand Barbat, de Pic d'Ardiden, het Néouvielle-massief, de toppen van de Cirque de Gavarnie, waar de Monte Perdido nog net vanachter kwam en waarvan de top met sneeuw bedekt leek, en dichterbij in de diepte de Oulettes de Gaube en dieper in het Vallée du Gaube ook het gelijknamige meer, in het oosten het Vallée d'Ossoue met richting Gavarnie het kleine stuwmeer, en in het zuidwesten natuurlijk de Glacier d'Ossoue, de op één na grootste die nog overblijft in de Pyreneeën. Enkel op de flanken van het Maladeta-massief ligt nu nog meer ijs. Er zaten toch wel wat crevasses in het ijs. In het westen was er natuurlijk nog de top van

de Vignemale zelf, die toch nog een heel stuk boven ons uittorende.

Verder in het oosten lag nog een hele reeks toppen te wachten die ik voorlopig nog niet direct kon benoemen.

Na een halfuurtje op de top begonnen we weer af te dalen richting col. Blij vroeg vertrokken te zijn, want nu kwamen horden mensen de berg opgewandeld, sommige groepen met een berggids, die nu en dan moest coachen maar vooral veel wachten op de traagsten van de groep. Eenmaal op de col dronken we wat water en daalden dan af naar de Refuge Baysellance, waar we de Camelbak van een Spanjaard die we op de Petit Vignemale waren tegengekomen zoals gevraagd gingen zoeken bij de bron waar hij ze vergeten was en dan gingen afgeven aan de gardien. We genoten op het terras nog wat van het uitzicht op de toppen van de Cirque de Gavarnie en de Brèche de Roland met een colatje en begonnen wat later met de afdaling. Al snel passeerden we de Grottes Russell, waaruit een nogal scherpe facaliëngneur opsteeg. Daarna doken we een diepe kloof in, en daalden langs enkele mooie watervallen en met soms prachtige terugblikken op de gletsjer af. Op 2050m passeerden we dan de beroemde "Pont de Neige". Erg stevig leek ze niet meer. Wie is de jaarlijkse sukkelaar die erdoor zakt en een paar meter naar beneden stort? Ik zo lichtvoetig mogelijk erover, en ik werd niet de sukkelaar. Ik daalde verder af tot het stuwmeer en smeed er daar de rugzak nog eens af en wachtte op Joris&Goedele, die een paar minuutjes achterkwamen. Het was nog maar 13u30 maar onze dagtocht zat er alweer bijna op.

Het water van het stuwmeer was opvallend helder, wat mij een beetje verbaasde aangezien het rechtstreeks van de gletsjer kwam en er onderweg geen andere meertjes waren waar de vuiligheid uit het ijs kon bezinken. Enkele koeien stonden te grazen op de alluviale vlakte

waar de beek in het meer uitkwam. Ik smiet mijn kleren al uit om te gaan zwemmen maar ondanks de maar 1850m was het water verschrikkelijk koud en dus bleef het bij pootjebaden.

Na een hele lange pauze begonnen we rond 15u30 aan het laatste stukje voor vandaag. Iets voorbij Cabane de Lourdes vonden we al snel een mooi plekje voor de tent langs de beek.

Na het eten begon ik rond 18u30 aan mijn avondwandelingetje, waarbij ik het Lac du Cardal als “doelwit” had uitgekozen. Ik liep nog eventjes omhoog doorheen het dal tot een steile grashelling waar ik frontaal omhoogklom. Ik traverseerde links onder een rotswand door en klom dan door een quasi droge, steile bedding verder tot ik uiteindelijk een beekje bereikte. Langs dat beekje klom ik nu in ZZW-richting verder tot aan de bron, en vandaar was het nog maar even door het gras tot het kleine meertje. Het was een heel mooi meertje, de bivakplekjes

lagen er voor het oprapen. Een prachtig uitzicht op het Néouvielle-massief. Ik vond nog een tweede, kleiner meertje. Na een halfuurtje genieten daalde ik terug af en nadat een kudde koeien met veel kabaal was gepasseerd viel ik snel in slaap in de tent.

27/07/2007 : Dag 23 : Vallée de la Canau – Casetas de Diazas

Vertrek : 7u45

Aankomst : 20u15

Wandeltijd : 6u40

Afstand : 26km

Klimmen : 1100m

Dalen : 1580m

Extra bergtoppen : Naamloze top (2516m)

Stralend blauwe hemel, bij het opstaan om 6u30. Een dik uur later lieten we onze kampplaats terug achter en begonnen in zuidelijke richting doorheen het Vallée de la Canau te stappen. Het was nog heerlijk fris zo vroeg in de ochtend en het pad klom slechts heel langzaam doorheen het brede groene dal. Terwijl de schaduwen van de bergen steeds korter werden klommen vorderden we vlot in de richting van de grens. Pas vanaf 2100m werd de klim stilaan wat steiler. Na een uurtje vanaf onze startplaats stonden we op de Puerto de Bernatuero (2336m), die de toegang vormde tot Spanje.

Deze grensdoorsteek is bijzonder omdat precies op de grenskam een soort kratermeertje ligt ingebed in de kam, die hier plaatselijk in twee splitst. Na van het mooie uitzicht te hebben genoten stelde ik tot mijn ontsteltenis vast dat de 1/25000-kaart van Joris niet meer in mijn broekzak zat. Ik liep de laatste 50 klimmeters van de col terug naar beneden en besepte dan dat het zinloos was. Verdoeme toch.

Niet alleen de kaart kwijt maar ook mijn kaartmapje. Vanaf nu zal het met een plastic A4-mapje moeten. De kaart zelf was niet zo'n groot probleem aangezien we ook nog een 1/50000 hadden.

Wachten op achterkomers die de kaart konden hebben opgeraapt was ook al zinloos want ik had deze grensdoorsteek precies gekozen omdat ze, onterecht trouwens, weinig belopen is. De eerste mensen kwamen we die dag pas tegen als we al bijna in Bujaruelo stonden.

Terwijl Joris&Goedele op de col pauzeerden dan maar beginnen klimmen naar het topje (2516m) ten westen van de col, waarvan ik hoopte dat het me een mooi uitzicht zou verschaffen op het Valle del Ara. Het was een vrij makkelijke klim over een vaag pad met hier en daar een steenmannetje.

Hoofdzakelijk koos ik mijn eigen weg naar boven.

Mogelijk een dode

gems op mijn geweten. Het exemplaar dat boven op een kleine col tussen twee piekjes stond verschoot zo hard door mijn plotse aanwezigheid dat het een ferme sprong richting Spanje maakte. Daar gaapte een afgrond van honderden meters diep. Langs de andere kant geen slechte zaak voor de gieren, die rond de top circelden.
De een zijn dood...

Zoals gehoopt had ik boven een immens uitzicht over het enorme Valle del Ara. De Vignemale piepte nog net vanachter de Pic de Crabère. In de andere richting prijkte de Taillon. In de diepte blonk het water van het meertje nu net in de ochtendzon, naar het noorden had ik een mooie terugblik in Vallée de la Canau. Verder was ik ook onder de indruk van het opvallende Valle del Otal, waar een meanderende rivier zich doorheen de vlakke valleibodem kronkelde. Aan het uiteinde ervan domineerde de veelkleurige Pico de Tendenera. Best wel een mooi uitzichtstopje. Na een minuutje of tien daalde ik terug af naar de col en liep ik samen met Joris en Goedele verder Spanje in. Na een steile afdaling, de passage langs het mooie meer en opnieuw een steil klimmetje

tot de tweede kam, begonnen we aan de lange afdaling die ons naar Bujaruelo zou voeren. Eerst liepen we een stukje in zuidwestelijke richting richting Alto de Crapero alvorens uiteindelijk over een steil zigzagpad in zuidoostelijke richting te dalen naar de beek, die zich hier geravineerd had in het dal. Ik vond het een heerlijke afdaling met fantastische uitzichten op de Picos de Gabieto en de steile noordwestflank van de kam die deze toppen verbindt met de Escuzana (2848m), en van lager in het dal op het woeste kalkstenen Tendenera-massief. De bloemenpracht was hier ook heel opvallend, met eindeloze velden Pyreneese iris en op sommige hellingen ook een deken van gele bloempjes. Om 11u20 stonden we na een duik van meer dan 1000m in Bujaruelo.

Op het terras van de Refuge dronken we een colatje en kochten we een stokbrood dat we ter plaatse opaten. Na een pauze van een uur, waarbij we snel even gebruik maakten van het campingsanitair een beetje verderop, vertrokken we terug voor de tocht over de GR11, doorheen het Valle de Bujaruelo naar Torla. Het was een tocht van een kilometer of acht,

eerst langs de kolkende rivier, daarna dicht bij Torla door enkele weilanden. Uitzicht was er niet al te veel.

Het was iets na tweeën als we uiteindelijk in Torla aankwamen. Ik had hier gevreesd voor een “Spaans Gavarnie” maar de drukte viel nog wel mee en het centrum van het dorpje had zijn authenticiteit nog ten dele bewaard. Dit in tegenstelling tot de noordelijke buitenwijken die ten prooi waren gevallen aan de commercie en volgestouwd waren met hoge hotels. Het was siesta en bijna onmogelijk om een horecazaak te vinden die open was. Aan een kraampje kochten we een ijsje, waarna het lange wachten begon op het moment dat de supermarkten opengingen. In de hitte (een kleine 30 graden) wachtten we dus tot rond 17u, het moment waarop we de supermarkt binnenstormden en ons eten insloegen voor de komende dagen. Daarna zagen we Axel Merckx nog tweede worden in een tourrit. Een open restaurantje vonden we niet, dus aten we maar stokbrood met confituur aan de Puente de la Glera.

Uiteindelijk begonnen we rond half zeven opnieuw te stappen, want we wilden graag al een deel van de klim naar de zuidrand van de Ordesa-canyon vandaag afleggen. We klommen eerst door een dicht bos alvorens aan de huisjes van Santa Ana op een brede grindweg uit te komen, die we, langzaam klimmend, verder volgden naar boven. Af en toe kwam nog een jeep met toeristen afgedaald terwijl wij omhoog klommen. In het westen zakte de zon langzaam achter de Mondiciero, maar wij klommen net zo snel omhoog en dus bleef de zon schijbaar bewegingsloos boven de berg hangen. Het was al na acht uur toen we eindelijk het kappeltje van Casetas de Diazas bereikten, met een bron en een mooi groot grasveld.

Ik zette enkel de binnentent op want ik verwachtte opnieuw een heldere en windstille nacht, door de vrij geringe hoogte (1450m) zou het ook wel niet al te koud worden. Pas rond 22u kropen we in de slaapzak voor een welverdiende slaap. Het was een lange dag. Maar landschappelijk, zeker vanochtend, ook de zoveelste hele mooie.

28/07/2007 : Dag 24 : Casetas de Diazas – Refugio Goriz

Vertrek : 7u40

Aankomst : 17u40

Wandeltijd : 5u55

Afstand : 20km

Klimmen : 1650m

Dalen : 950m

Extra bergtoppen : Punta Acuta (2236m)

Ik had goed geslapen met enkel de binnentent. Bij zonsopkomst wees de thermometer 11°C aan. Goedele&Joris waren wat sneller dan ik klaar met inpakken en gingen dus al wat voorop op het grindwegje naar boven. Ik vertrok een tiental minuten later, rond 7u40. Al in de eerste bocht na de kapel kwam ik een paadje tegen dat linksop de helling liep, met een wegwijzertje “Mirador del Molar”. Dit stond niet op mijn kaart maar ik vermoedde dat het gewoon zou doorsteken naar de volgende haarspeld van het grindwegje, zo’n 200m hoger, dus nam ik het. Anderhalve kilometer over dat vervelend baantje winst. Het was stevig klimmen over een wit-geel-gemarkeerd pad. Na een klein halfuur kwam ik inderdaad in de volgende

haarspeld uit, met een uitzichtpunt met oriëntatietafel : de “Mirador de Cruceta”. Van hier had ik een mooi overzicht over het oostelijke Tendenera-massief met de Pena de Otal, en op de Vignemale die aan het uiteinde van het Valle del Ara lag. Diep in de vallei lag Torla nog in de schaduw.

Joris en Goedele zouden hier zeker gewacht hebben maar ik zag ze niet, dus bleef ik zelf wachten. Tien minuutjes later kwamen ze er inderdaad aan, zij hadden wel de brede lus via de grindweg gemaakt. We volgden verder het wit-geel-gemarkeerd pad en staken zo nog een grote lus van de grindweg af. Joris klom op kop, naar mijn gevoel wat te snel voor Goedele. Feit was in elk geval dat ze ten opzichte van 10 dagen geleden zowel bergop als bergaf 100m per uur rapper gingen. Het laatste stukje van de klim bleven we wel op het grind, en om 9u stipt stonden we op de zuidelijke boord van de Ordesa-canyon. Het uitzicht op een groot deel van de canyon was uiteraard geweldig. Zo'n 800m lager hoorden we het kolkende water van de Rio Arazas. En zagen we ook de eerste bussen toeristen die op de parking werden gedropt.

We klommen nu net achter de kam verder tot nabij Punta Acuta, waar we door het gras naar een kleine col ten westen van het topje doorklommen. Bij een bord “Parque Nacional” gooiden we er de rugzak af terwijl we genoten van het formidabele uitzicht over de hele noordflank van de Ordesa-canyon. Ik beklom nog snel even de Punta Acuta (2236m) zelf, en het uitzicht werd nog beter : Het veelkleurige Tendenera-massief, de toppen aan de westelijke zijden van het Valle del Ara, de hele Ordesa-canyon met daarachter toppen als de Gabetous, de Taillon, de Casque de Marboré (en daartussen natuurlijk de Brèche de

Roland) en de Pic de Marboré. De Monte Perdido bleef voorlopig verborgen achter de Punta Tobacor. In het zuiden lagen nog een heleboel toppen in Spanje uitgespreid, maar deze bereiken nog maar zelden de 2000m. Ik trok foto's om later een panorama van de plakken en daalde dan terug af naar de col.

Rond 10u30 begonnen we dan aan de afdaling, die ons tot de Faja de Pelay moest brengen. Die zouden we dan volgen langs de zuidelijke hellingen van de canyon om uiteindelijk uit de Circo de Soaso naar de Refugio Goriz te klimmen. Al snel passeerden we een bord "Attention : sentier très dangereux". Nu had ik op voorhand wel wat opzoekingswerk verricht en daaruit bleek dat het allemaal nog meeviel, dus gingen we uiteraard verder. Het was een hele steile afdaling, maar gevaarlijk werd het nooit. Enkel wanneer we een steile couloir moesten uitklimmen was het even opletten. En steeds waren er die uitzichten op de canyon, waarvan ik de Circo de Cotatuero met z'n hoge waterval toch het mooiste vond.

Maar dan kwam er een probleem : ons watervoorraad was intussen quasi op en de beek waarop we wat hadden vertrouwd om bij te tanken stond droog. Gezien op de Faja, waar we toch zeker een tweetal uur op zouden wandelen, geen water te vinden was, was het besluit om af te dalen tot onderin het dal snel genomen. Het was zonnig en warm en het risico op dehydratie wilden we niet lopen. En zo werd de Faja de Pelay geschrapt en vervangen door de toeristenroute in het dal. Aan de Puente de los Cazadores namen we een hele lange pauze. Enkele Hollanders kwamen ons wanhopig de weg naar de parking vragen, die nauwelijks 500m verderop lag. Rond 13u30 gingen we dan zelf weer op weg.

Het was nu heel langzaam klimmen over een breed pad in de valleibodem. Uitzicht was er bijna niet want het pad liep quasi voortdurend door het bos. Deze route, die ook de GR11 aandoet, laat echt niet de Ordesa-canyon zien. De mooiste uitzichten heb je sowieso van bovenaf. Enkele watervallen zorgen dat we toch nog iets te zien kregen. Het was een heel lang stuk door de canyon en pas rond 16u stonden we eindelijk aan het dalhoofd in de Circo de Soaso. Hier hadden we wel een heerlijk uitzicht op de "Tres Sorores" : de Cilindro de Marboré (3335m), de Monte Perdido (3355m) en de Pico de Anisclo (3254m), die hoog daarboven de wacht hielden. Morgen zouden we hopelijk op de top van de Perdido staan.

Onder de Cascada de Cola de Caballo ("de paardenstaartwaterval" – en de oorsprong voor deze naam lag nogal voor de hand) hielden we nog een lange pauze en vulden we onze watervoorraad ook nog eens bij, gezien we nog wel een stukje klimmen voor de boeg hadden. We deden er tabletjes is gezien het hier nog vol koeienvlaaien lag en water in kalksteengebied sowieso al niet te vertrouwen is. En we laadden ons ook op voor de slotklim, want het was al een vrij lange dag geweest en nu hadden we nog eens bijna 450

klimmers voor de boeg tot de Refugio Goriz. Rond 16u30 begonnen we eraan. We namen de camino en niet de clavijas, want daar hadden we al enkele mensen ferm zien sukkelen op een steile rotswand en daar hadden we nu geen zin meer in. Het was een mooie klim met terugblikken op de canyon. Na een halfuurtje was mijn liter water al op en met een droge mond ging het verder omhoog. Na uit de canyon te zijn geklommen kwam ik plots op een soort wereldvreemd landschap op een plateau. De machtige Monte Perdido lag nu vlakbij. In de verte was nu ook de Taillon zichtbaar.

Het laatste kwartier was het voor mij vooral afzien. Ik hield er stevig de pas in en kwam rond 17u40 aan bij de refuge. Druipend van het zweet ging ik eerst en vooral water halen in een sanitairgebouwtje. Het was snikheet, geen zuchtje wind. Een klein halfuur later kwamen ook Joris&Goedele eraan, zij hadden onderweg nog een tijdje roofvogels staan observeren met enkele Spanjaarden. Het was zaterdagavond en het stikte van het volk rond de hut : ik schatte dat er minstens 50 tentjes stonden. Morgen stormloop op de Perdido? De wekker gaat om 5u30 om voor de massa, en voor de hitte, te vertrekken.

Ik ging 's avonds nog een fles wijn kopen in de hut voor Joris' verjaardag morgen. Rond 21u kropen we in de slaapzak.

29/07/2007 : Dag 25 : Refugio Goriz – Monte Perdido – Refugio Goriz

Vertrek : 6u35

Aankomst : 12u25

Wandeltijd : 4u10

Afstand : 8km

Klimmen : 1160m

Dalen : 1160m

Bergtoppen : Monte Perdido (3355m)

Een dag om in te lijsten.

Ik had weinig geslapen vannacht. Ik had het kunnen weten : de combinatie van een nacht van zaterdag op zondag, de drukste berghut van de Spaanse Pyreneeën en vooral Spanjaarden : dat betekende veel en fout volk.

Eerst waren er de Spanjaarden die tot 23u op het terras van de refuge met hun zatte koppen lawaai zaten maken, gelukkig kon de gardien ze uiteindelijk hun bakkes doen houden. Ook in en rond de tenten werd het pas rond middernacht helemaal stil. De weekendmensen schijnen helaas niet te beseffen dat de echte trekkers, die hier ook goed vertegenwoordigd waren, het zich eigenlijk moeilijk kunnen veroorloven een korte nacht te hebben zoals zijzelf.

Rond half zes ging mijn wekker. De melkweg prijkte nog aan de hemel, voor de ochtendschemering even later inzette. Goedele was in de loop van de nacht ziek geworden : overgeven en diarree dat het niet meer schoon was. Allicht het gevolg van een moment van onoplettendheid bij het zuiveren van water. Joris had die nacht dus ook niet al te veel geslapen en samen bleven ze beneden. De Monte Perdido zou ik dus alleen beklimmen. Ik huurde een kluisje in de refuge waar ik tent, slaapzak, matje, kookgerief, eten en nog wat brood in achterliet. Dat scheelde meteen een kilo of 8 à 10 in de rugzak, een luxe die voor de lange klim best wel mooi meegenomen was. Ik was rond 6u20 vertrekkensklaar maar wachtte

uiteindelijk tot rond 6u35, toen het licht genoeg was, om te vertrekken. De zon moest toen nog opkomen.

Het pad liep eerst heel even wat in oostelijke richting weg van de refuge, en klom daarna langs een rotswand in grofweg noord-noordoostelijke richting verder, vooraleer tussen 2600 en 2700 meter een blokkenveld te doorkruisen en daarna een kom vol sneeuw en rotsen te omtrekken langs de rechterkant, waarbij ik op een bepaald moment langs een waterval een rotswandje moest

traverseren, wat mij natte benen opleverde. Daarna ging het over puin en rotsen verder tot het Lago Helado. Hier en daar moest een stukje geklauterd worden op wat rotspartijen, maar een moeilijke klim was het zeker niet. Alles was bovendien vrij goed gemarkeerd met steenmannen. De terugblikken op de Ordesa-canyon, waarvan de boorden nu werden belicht door de opkomende zon, waren fenomenaal. Voor mij baadde de Cilindro de Marboré in datzelfde oranje-licht. Het was heerlijk klimweer : helder, windstil en lekker fris, een vijf à tien graden. Wanneer ik even stilstond was de stilte overdonderend. In short en t-shirt ging ik in de schaduw lekker naar boven. Ik had weer het gevoel van de Col d'Arrious : in trance naar boven.

Ik zette er stevig de pas in en de weinige klimmers die voor mij waren vertrokken aan de refuge stak ik al snel allemaal voorbij, waardoor ik begon te hopen als allereerste van die dag op de top te staan. Om 8u stipt, na minder dan anderhalf uur, had ik er de 800 klimmeters naar het Lago Helado al opzitten. Op het meertje, één van de hoogste van de hele Pyreneeën, dobberde nog wat ijs rond. Ik zat nu tussen de Cilindro de Marboré en de Monte Perdido, twee van de hoogste toppen van de hele Pyreneeën. Vooral de Cilindro (3335m) liet van hieruit een onuitwisbare indruk op mij na, met die heerlijke plooi op de rotswand.

Ik at wat chocolade en een stuk cake en vulde mijn waterzak terug bijna helemaal in het meer. Een eerste blik richting top van de berg waar ik zo graag naartoe wilde. Onderaan was de couloir nog volledig gevuld met sneeuw, maar meer naar boven was het pad vrij. Via de morene en een stukje kam kon ik dat pad allicht spelenderwijs bereiken. Tegen de top zag ik nog een sneeuwveld dat ik van hier moeilijk kon inschatten. Twee mensen kwamen ondanks dit ochtendlijke uur net afgedaald en ik vroeg hen of het boven te doen was zonder materiaal. Ze bleken op de top te hebben gebivakkeerd en verzekerden mij dat het sneeuwveld boven niet te steil was, en bovendien vlak uitliep. En dus was mijn keuze gemaakt. Mijn blik kon ik nu niet meer van de top afwenden.

Rond 8u15 ging ik weer op weg. Er was nog steeds niemand anders via de refuge tot het meer gewandeld. Mijn hoop als eerste de top te bereiken mocht ik wel opbergen want hoog in de couloir waren een achttal mensen aan het klimmen die hier aan het ijsmeertje hadden gebivakkeerd. De morene en de crête brachten mij zonder problemen op een goed kwartier tot 3120m. Dit was het punt waar de kam te steil werd en ik de hier sneeuwvrije couloir indook. Dit was andere koek. De hele couloir was gevuld met zeer fijn puin, waar je niet de minste grip op had. Bij elke stap omhoog gleed je er onvermijdelijk ook terug een halve naar beneden. Ploeteren dus, een frustrerende klim en een aanslag op de achillespezen. Ik ging zo zuinig mogelijk om met mijn energie en krom rustig maar zo efficiënt mogelijk door. Rond de 3280m vlakke de klim eindelijk een beetje uit en verminderde het ploetergehalte.

Al snel bereikte in nu het sneeuwveld dat ik van beneden had gezien. Ik had de groep klimmers voor mij nu ingehaald en enkelen van hen bonden hier hun crampons aan. Echt nodig was dat niet, voorzichtig ging ik stapje voor stapje naar boven op het door het ochtendlijke uur en de nachtelijke uitstraling nog erg gladde sneeuwveld. Ik geraakte er makkelijk overheen en eenmaal deze hindernis overwonnen lonkte de top. Om 9u01 stond ik op de 3^e top van de Pyreneeën. Er was zo'n 5 man boven, niet slecht voor een zondagochtend. De grote massa begon pas een uurtje later toe te stromen.

Het uitzicht?

Fan-tas-tisch.

Teveel gezien om op te noemen.

De lucht was zeldzaam helder en doorzichtig, enkel in de dalen hing wat nevel.

Bijna de hele Pyreneeën lagen aan mijn voeten uitgespreid.

Van de Anie tot de Estats.

Naar het noorden en het zuiden een zicht tot diep in Frankrijk en Spanje.

Van hier zag je eens te meer hoe een smal gebergte de Pyreneeën wel niet zijn.

Veruit de mooiste bergtop die ik ooit beklom, en met z'n 3355m ook de hoogste.

Man, wat trok ik hier een ogen.

Onvoorstelbaar.

Het top-gevoel blijft iets magisch, iets ultiems.

De Noorse dichter Ibsen schreef ooit :

“Here, here up on the mountain, here is god and there, down there in the valleys are the others, dwelling”.

God voel ik me niet maar op een bepaalde manier wel een beetje verheven.

Een appart gevoel, moeilijk uit te leggen aan iemand die het nog niet heeft ervaren.

Geëmotioneerd door de schoonheid van de natuur.

Strakblauwe lucht, fris briesje.

Blik op oneindig.

Dit zijn pas de momenten waarop je voelt

dat je leeft.

Wat zag ik allemaal? In het westen de helft van de Pyreneeën, in het oosten de andere helft. In het westen ondermeer de toppen van de Cirque d’Ansabère, de Pic du Midi d’Ossau, het Balaitous-massief, de Picos del Infierno, het eeuwige ijs van de Vignemale, de Taillon en de toppen van de Cirque de Gavarnie. In het oosten La Munia, de Robinera, Valle de Pineta, de Bachimala, het Posets-massief en daar wat verborgen achter het Maladeta-massief, het massief van de Pic d’Estats, en nog veel meer. Andere meedingers in de beauty-contest

waren het Néouvielle-massief, de Astazou’s, met het Lago de Marboré en de Brèche de Tuquerouye en daarachter de Piméné, de toppen rond Pic d’Ardiden, de wondermooie Cilindro de Marboré, de Anislo-canyon, omzoomd door platte kalksteentoppen als de Castillo Major en veel dichterbij de Morron de Arrablo, en natuurlijk ook de Ordesa-canyon.

Ik trok de ene foto na de andere, liet een foto van mezelf trekken en trok meerdere foto’s van andere mensen die me dat vroegen.

Ik bleef bijna een uur op de top, en ging daarna half stappend, half glijdend over het puin de couloir terug naar beneden tot het meertje. Tientallen mensen kwamen nu naar boven. Blij vroeg vertrokken te zijn. Aan het meertje tankte ik ook opnieuw water bij en at ik het laatste stuk van mijn halve kilo cake op, alvorens in één ruk de laatste 800m af te dalen, een korte kak-pauze niet inbegrepen. Het was intussen weer zeer warm aan het worden. Rond half één stond ik uiteindelijk aan de hut, net op het moment dat de laatste mensen aan de klim

begonnen. Eenmaal ik in de zon lag te bekomen en alles dat ik die ochtend had gezien een beetje liet bezinken, sloeg de vermoeidheid na een korte nacht keihard toe.

We vierden Joris' verjaardag met het flesje wijn dat ik gisteravond had gekocht. Goedele was intussen gelukkig aan de beterhand en kon ook weer eten binnenhouden.

We maakten er een lange, luie middag van in de brandende zon. Cumulusbewolking vormde zich, maar ze groeide niet uit tot een bui. 's Avonds speelde ik een halve kilo pasta binnen. Het lichaam wil ook wat. De tocht is nog lang. Maar ik voel me sterker dan ooit.

Vanavond had ik voor de eerste keer echt het geloof dat ik de overkant kon halen. Tot nu toe had ik daar eigenlijk bitterweinig over nagedacht.

Het was een onvergetelijke dag geweest, een 29e juli om te onthouden. Het weekend is voorbij en het is nu heel rustig aan de refuge, de aanwezigen zijn allemaal échte trekkers. 11u slapen is het plan vannacht.

Morgen is een korte wandeldag, hopelijk afgesloten met een zonsondergang vanop de Taillon en een overnachting in één van de grotten bij de Brèche de Roland.

Kwestie van de hoogtoppen aan elkaar te blijven breien.

30/07/2007 : Dag 26 : Refugio Goriz – El Taillon

Vertrek : 10u00

Aankomst : 19u25

Wandeltijd : 5u00

Afstand : 10km

Klimmen : 1020m

Dalen : 40m

Bergtoppen : Taillon (3144m)

Een onvoorstelbaar gevoel wanneer ik dit opschrijf.

Het begon als een moeilijke dag. Joris was op zijn beurt ziek geworden vannacht, rond 10u begonnen we met twee lijken aan de, gelukkig korte, etappe. Ik nam Joris' tent ook terug over. Schuldgevoelens bij mezelf dat ik de tocht te zwaar zou hebben gemaakt. We vorderden voor geen

meter. Na twee rotsbanden te zijn overgeklommen en een groene vlakte te hebben doorkruist kwamen we in het muistille maanlandschap van de Plano de Millaris en de Plano de San Ferlus terecht. Waarom wil een mens op zo een plaats komen? Landschappelijk was dit één van de meest ongestuvrijde plaatsen die ik ooit had gezien, maar ze was des te fanscinerender. Met een oog voor detail was toch nog een beetje leven te bemerken op deze gigantische bakplaat, enkele bloemetjes laag tegen de grond en beschut door losse stenen.

Via de Grutta Casteret, waar eigenlijk niet veel te zien was, en de Passage de los Sarrios, een passage over een rotsricheltje beveiligd met een kabel, trokken we daarna naar de Brèche de Roland, de meest mytische grensoversteek van de Pyreneeën. We kwamen er aan iets voor 14u30. De grotten rond de Brèche stelden niet veel voor dus namen we het besluit om, gezien het prachtige, stabiele zomerweer, gewoon op de top van de Taillon (3144m) te gaan overnachten. Ik ging een liter of 12 smeltwater halen aan de Franse kant van de Brèche. We kookten ons potje en gingen daarna, rond 18u30, op stap richting top. Een uur later stonden we boven.

Nu zit ik in mijn slaapzak achter een snel gebouwd beschuttingsmuurtje de zonsondergang te bewonderen, vanop 3144m hoogte. Joris en Goedele liggen een meter of 20 verderop. Onbeschrijfelijk.

Onbetaalbaar.

Eindeloos veel Pyreneeëntoppen, badend in de avondzon.

Het is koud en het waait, maar dat deert me niet.

15m links van me staat een gems mee te kijken, briesend omdat ik haar slaappleats heb ingepikt.

Langzaam worden de schaduwen van de bergen langer en krijgt het heldere licht van de zon een oranjerode bijmenging.

Dit zijn momenten die je een leven lang meeneemt. Een avond zoals je er maar een paar meemaakt op die decennia dat je op de aardkloot rondloopt.

Op een van de

hoogste Pyreneeëntoppen, vanuit mijn troon toekijkend hoe de nacht valt.

Ik stop met schrijven.

Ik geniet.

Ik bewonder.

31/07/2007 : Dag 27 : El Taillon – Gavarnie

Vertrek : 8u10

Aankomst : 13u35

Wandeltijd : 4u25

Afstand : 10km

Klimmen : 30m

Dalen : 1810m

Fantastische zonsondergang gehad gisteravond. Laat op de avond kwam de gems nog eens op bezoek, tot op nauwelijks een paar meter afstand. Ik kon haar het wit uit de ogen kijken. Pas na een minuut of tien had ze begrepen dat de top vannacht van mij was en daalde ze af naar een ander slaapplekje. Het was een goeie test voor mijn slaapzak vannacht. De muurtjes had ik dan wel opgehoogd, maar de wind speelde toch nog aardig in mijn hoekje. Tussen drie en vier sliep ik om die reden niet al te veel. Ik genoot dan maar van het nachtelijk berglandschap dat door de volle maan goed zichtbaar was. In Spanje lag de straatverlichting als kerstversiering in het landschap. In Frankrijk zag ik geen licht, vermoedelijk omdat er zich mist of lage bewolking had gevormd. De rest van de nacht sliep ik uitstekend. Zo uitstekend zelfs, dat ik de zonsopkomst heb gemist. Al was ontwaken om 7u10 met de gletsjer van de Vignemale boven mijn voeten ook niet slecht. Het was -1°C toen. Ver over Frankrijk lag inderdaad een wolkendeken.

Gisteravond tegen het licht van de ondergaande zon had ik de silhouetten van de bergen in het westen gezien en de bergen in het oosten van hun verlichtte zijde. Nu was het precies andersom. Tijdens het ontbijt zaten we nog te genieten van het uitzicht, alvorens rond 8u10 deze magische plaats achter te laten en te beginnen dalen. Rond 9u stonden we op de Brèche de Roland, waar het al aardig druk aan het worden was. Een dikke vrouw die een paraplu als wandelstok gebruikte. Niet te geloven wat je hier allemaal te zien kreeg.

De sneeuwvelden onder de Brèche leverden niet al te veel problemen op. Daarna over een vaag gruispad verder gestapt, geschoven en gegleden tot de Refuge de Sarredets. Men was er net bezig met een helikopterbevoorrading : een uur lang vloog de heli met tussenpozen van vijf minuten af en aan. Telkens kreeg de piloot het toestel in enkele seconden tijd gestabiliseerd boven het terras van de refuge en al even snel werd de grote witte zak die hij meevoerde ontkoppeld. Tweemaal zagen we dit vanop een afstand van een meter of twintig gebeuren terwijl de stofwolken ons om de oren vlogen. Het was nogal spectaculair om zien.

Toen de helikopter voor de zoveelste keer net vertrokken was “vluchtten” we snel weg om te beginnen dalen naar de Echelles de Sarredets. Dit was de moeilijke afdaling die ons nu tot in de onderkant van de Cirque de Gavarnie zou brengen, die we al de hele ochtend zagen liggen. Eerst was het een makkelijke en mooie route met rechts enkele watervallen die van de bergwanden naar beneden vielen. Wat verder waren er prachtige bivakplekken met een onwaarschijnlijk uitzicht op de Cirque en la Grande Cascade. Iets voor een volgende tocht, dacht ik zo stilletjes. Daarna begonnen we aan de echte Echelles. Zoals een Fransman boven het had gezegd “plus impressionnant que dangereux”. Nu en dan enig handen- en voetenwerk met de rug naar het dal, maar echt link werd het nooit. En steeds waren er die uitzichten op de hele Cirque, waarin we langzaam maar zeker afdaalden. Er was niet enkel de Grande Cascade, maar ook talloze andere watervallen donderden in meerdere trappen van de bergwand naar beneden.

Rond 12u45 bereikten we de bodem van de Cirque. We pauzeerden lang in het gras alvorens de beek over te steken en de wereld van de dagjesmensen in te duiken aan de Hotellerie du Cirque. Over de verdere afdaling naar Gavarnie kan en wil ik kort zijn : Key Reynolds heeft volledig gelijk met zijn beschrijving : de weg naar Gavarnie zou je zelfs geblinddoekt

vinden, afgaande op de geur van de ezelstront maar ook van de parfums van de vele chichi-dagjesmensen hier. We kochten in Gavarnie wat brood en wat fruit en gingen daarna de auto

oppikken. Joris was erin geslaagd om twee weken te parkeren op een betalende parking (a rato 3-5 euro per uur) zonder een enkele euro kwijt te zijn. Zo'n 1400 euro winst dus. Hoe hij het voor elkaar kreeg is mij nog altijd niet helemaal duidelijk, maar wel straf gedaan. We reden met de auto naar camping "Pain du Sucre", 3km lager in het dal. Nog een uurtje gezellig samen verpozen en toen scheidden onze wegen : Voor Goedele&Joris nog twee weken ontspannen vakantie in Italië, voor mij nog een maand stappen tot aan de kust.

Ik zocht een plekje voor de tent helemaal achteraan de camping en begonnen met kleren én mezelf te wassen. Intussen kreeg ik alarmerende SMS'jes van het thuisfront in verband met het weer voor morgenavond en overmorgen : extreem hevig onweer en regen zouden ons deel zijn en ik werd aangeraden alvast een veilige schuilplaats te zoeken. De kaart erbij genomen en besloten dat dat dan maar de onbemande hut boven in de Brèche de Tuquerouye moest worden. Van Nicolas kreeg ik een berichtje dat hij rond 18u met de bus in Gavarnie zou arriveren. Ik stuurde terug waar ik zat en dat hij de chauffeur maar even moest laten stoppen aan de camping, maar kreeg geen automatische bevestiging dat dit bericht was afgeleverd.

En zo zat ik dus om 17u50 in de zon op het muurtje voor de camping te wachten om de bus tegen te houden. Hij kwam even later inderdaad aangereden maar het was zo een klein gevalletje dat ik te laat besepte dat dát wel degelijk de bus was. Zag Nicolas zijn hoofd aan het raampje voorbijsjeesen en ondanks enkele wanhopige en energieke armbewegingen reed de bus door. Gelukkig kon ik snel een lift versieren en even later ontmoetten we elkaar op het centrale pleintje downtown Gavarnie. Na een hartelijke begroeting probeerden we samen een lift terug te versieren, maar dit liep minder vlot. Al had dat misschien ook wel iets te maken met de blauw-rood-wit geruite stoffen zak met spullen van thuis die ik onder mijn arm droeg, en die er in combinatie met mijn verwilderd uiterlijk voor zorgde dat ik eerder op een politiek vluchteling leek. Na anderhalve kilometer hadden we dan toch succes, twee jonge vrouwen uit Bordeaux die hier enkele dagtochten hadden gedaan en nu op weg waren naar huis, in Pau. Een paar minuten later stonden we terug op de camping.

Lange kaasdraden trekkend in de soep en met vers stokbrood erbij praatten we bij over thuis en over het wereldnieuws van de voorbije weken. Ik wist werkelijk van niets en behalve het nieuws over de regeringsvorming, naar Belgische gewoonte pure slapstick, was er niet al te veel positiefs gebeurd. Lang leve het isolement van de bergen. Waar alles zo vanzelfsprekend en vredevol is. Waar emoties zoveel sterker zijn. Waar het al het goede van mens en natuur verenigd worden.